

Thrillers schrijven met Marion Pauw

Thrillerschrijfster Marion Pauw gaf in mei een aantal Masterclasses Schrijven op Aruba. Op Hemelvaartsdag presenteerde ze haar nieuwste thriller *Hemelen*. Na tien jaar schrijverschap is ze toe aan een schrijfbreak. Maar schrijvers schrijven ook als ze niet schrijven. Het zal niemand verbazen als haar volgende thriller te maken heeft met gemiste vliegtuigen, haar geliefde New York City of een kampeertocht in Frankrijk, want ze zal haar fans toch niet al te lang met lege handen laten zitten? Een kijkje achter de schrijfschermen.

Tekst en Foto's Christel Cosijn en Richelle van den Dungen Gronovius

Amper een uur na haar laatste Masterclass in Oranjestad racet schrijfster Marion Pauw (1973) naar 'Bea' zoals ze de Arubaanse airport noemt. Ze is op weg naar de lanering van *Hemelen*, haar nieuwste thriller. En dat gebeurt heel toepasselijk op Hemelvaartsdag tijdens *De Avond van het Spannende Boek* in Amsterdam. Maar op 'Bea' verneemt de thrillerwedette dat haar Insel Air-vlucht naar Curaçao dusdanig is vertraagd dat ze haar KLM-aansluiting naar Nederland mist. De schrijfster bewaart haar inventiviteit niet exclusief voor haar thrillers, want twee uur later staat ze stand-by op de avondvlucht van Arkefly en arriveert vooralsnog op tijd op haar eigen boekpresentatie in Amsterdam.

Tijdens de driedelige Masterclass leren we de schrijfster wat beter kennen. Als kind doolde Marion Pauw graag met de Peer Gynt Suite in haar hoofd door het geheimzinnige Noorse trolenlandschap of droomde ze weg bij het pianospel van haar zussen die stukken speelden van Satie. Pas tien jaar geleden zette ze haar eerste verhaal op

papier. Maar toen het werd uitgegeven werd ze overladen met kritiek omdat het volstond met 'no no's'. In de loop van haar schrijfcariëre vergaart ze een schat aan schrijfkennis die ze inmiddels met veel plezier deelt tijdens haar schrijftoelichtingen die ze ook in Nederland geeft. Ze fleurt op van de bijeenkomsten, want ze heeft er even schoon genoeg van om in haar uppie achter de computer te zitten terwijl buiten het echte leven voorbij bruist. Veel meer dan een etetje of een avondje naar de film en een kroegbezoeft is er niet meer bij. Tijdens *Hemelen* kwam ze na een zomerbreuk zelfs bijna niet meer in het verhaal. Ze is toe aan een flinke time-out.

Op 4 juni schrijft Marion op Facebook: „Blij en bloednerveus: vanaf vandaag ligt *Hemelen* in de winkel.“ Dat nerveuze is niet voor recensies want die lapt ze meestal grinnikend aan haar laars. „Het is immers slechts de mening van één persoon“, vindt ze. Haar fans stellen haar dan ook direct gerust met de woorden dat ze *Hemelen* zo snel mogelijk willen lezen. Ze vertrouwt blind op de schrijfkunst van mevrouw Pauw. Goed onderbouwde kritiek daarentegen is welkom. Ook studenten van haar Masterclass mogen haar boeken bekritisseren. Ze waarschuwt wel dat je je niet van elke opmerking iets hoeft aan te trekken. De studentengroep in Oranjestad was gemêleerd: zowel Arubaanse als Nederlandse schrijvers van diverse niveaus. Marion geniet als ze haar studenten ziet groeien, maar ze beweert nooit de wijsheid in pacht te hebben. „Als schrijfster moet je ook een beetje eigenwijs zijn en je eigen ideeën volgen.“ In hoog tempo gaat ze door de lesstof heen, want er is zoveel te vertellen en zoveel waar je als schrijver op moet letten. In het schrijversvak ben je nooit uitgeleerd. Marion leert er zelf ook van. „Als schrijver moet je het meestal maar alleen uitzoeken. Het werken met de an-

dere schrijvers maakt me scherp.“ Een verhaal kun je op veel manieren vertellen aan iemand, daarom is een boek eigenlijk een vreemd ding. De schrijver goochelt er met 26 tekenrijke maanden op los, om het verhaal geloofwaardig neer te zetten. Wanneer je dan het eindproduct leest, vergeet je de echte wereld om je heen. Je maakt je in elk geval geen voorstelling van een auteur die, tussen verhaalde en publicatie, dag in dag uit achter de schrijfbal zit te ploeteren. En niet alleen achter de schrijfbal. Het verhaal zoemt dag en nacht rond in zijn hoofd. Een schrijver schrijft ook als hij de kinderen uit school haalt, stofzuigt, boodschappen doet of kookt. Een goedgeschreven boek doet de lezer niet vermoeden dat er een doorwrocht

plan achter zit vol schrijftiekniek die het verhaal en de personages tot leven laten komen, of laten sterven.

Marion Pauw schrijft in eerste instantie niets op. „Een goed idee blijft hangen“, zegt ze. „Pas als het lang genoeg blijft han-

gen is het goed genoeg en ga ik het uitwerken.“ Maar hoe begin je? De openingszin legt veel gewicht in de schaal. Soms wordt zo'n zin pas geschreven als het verhaal al af is. Een andere keer is de openingszin er gewoon ineens. Hij tolt als een tornado door het hoofd, klaar zit vast in het zwellende schrijfbrein en groeit uit tot een compleet idee met personages en een plot. Er ontstaat een drang in de schrijver die niet zoveel druk veroorzaakt als de perswéén van een hoogzwangere vrouw. Hij denkt dan nog maar aan één ding: „Het moet eruit. Nu. Het maakt niet meer uit waar.“

De eerste scène begint met de hoofdpersoon, voorzien van zijn meest opvallende karaktereigenschap. Marion zegt: „Geef je persoonage een smoel. Wat voor 'achtig' iemand is het?“ Aan het bedenken van de personages beleeft ze enorme lol. „Als een soort god kan ze hen zonder schuldgevoel pijn laten hebben en problemen geven die hun hele leven in de war schoppen. Kinderen bespaar ik liever de gruwelen van het echte leven. Dat is te dichtbij.“ Een schrijver is dus simpel gezegd iemand die problemen creëert en ze daarna zelf moet oplossen.

Ook research vindt ze belangrijk. Maar kun je al die vergaarde kennis ook zomaar inzetten? Bestaat er iets leukers dan anderen te laten weten hoe veel je weet? Vraag maar eens op een verjaardagsfeestje hoe je

een bepaalde vlek uit je kleding krijgt en het regent gegarandeerd tips. Als je dit verjaardagsgesprek letterlijk zou overnemen in een boek heet dat een informatiedump. In een boek moet je dus anders te werk gaan, of de lezer zal niet zo zwaar teleurgesteld zijn als op paasochtend; als hij de tuin in loopt en ontdekt dat de eieren niet goed verstoppt zijn. Hij had zich immers zo verheugd op de speurtocht. Zijn intelligentie is onderschat. De kans dat hij nog een keer vol verwachting de paastuin in zal lopen, is zeer klein.

In het eerste hoofdstuk van *Hemelen* brengt Marion de drie kinderen van de oude flamboyante Ron Casper bij elkaar. Hun vader is zo spijkzak dat de familiezaak falieit dreigt te gaan. Er moeten, zoals de cover al aangeeft, hoognodig wat appeltjes worden geschild met Ron Casper. „Het wordt tijd dat pa gaat hemelen“, vindt zijn oogappel. Het verhaal krijgt hiermee in één klap richting. Ze introduceert in die eerste scène dus niet één maar drie personages: *Het had logisch geleken om bij Willem af te spreken. Goede oude Willem, het menselijk equivalent van Zwitserland, en bovendien in het bezit van een ruime eetkeuken... „Bij mij kunnen we lekker rustig praten“, had hij aan de telefoon gezegd. Zowel Marloes als Lot slaagde erin dit als een belofte te zien, daarin leken de halfzussen dan weer wel op elkaar.*

Drie personages die elkaar

niet kunnen uitstaan. Maar door hun gemeenschappelijke doel - het laten hemelen van pa - kunnen ze zich geen breuk permitteren. Een briljante opening, gevolgd door een intensieve kennismaking met de kinderen en dames uit het leven van Ron Casper. Marion weeft, zoals ze wel vaker doet, twee verhalen door elkaar om te tijdens de ontknopning bij elkaar te laten komen. In *Hemelen* is in de tweede verhaallijn de dader aan het woord; op het moment van de moord maar ook daarna, wanneer de dader zich probeert te ontdoen van het stoffelijk overschot. De diverse verdachten die de revue passeren, vallen in de loop van het verhaal één voor één af. En het zou geen Pauwthriller zijn zonder de nodige humor, een stevige twist en een lekkere after bite. Op onze vraag hoe het plotdiefje is geboren van *Hemelen* reageert ze wat terughoudend. „Ik hoor wel eens wat om me heen, in de trein, bij vrienden of in het nieuws. Soms blijft er een flard hangen waarmee ik aan de slag ga, maar ik zal nooit meer een bekende case als inspiratiebron nemen. Na de publicatie van *Drift*, die losjes is gebaseerd op het Natalee Holloway-drama, werd ik regelmatig aangesproken op verdraaiing van de feiten. Maar het ging helemaal niet over Natalee. Daarom vertel ik liever niet meer hoe ik aan mijn ideeën kom. Een fictief personage geeft bovendien veel meer ruimte om te schrijven

aan te gaan. Dat vond ik heerlijk

dan één van vlees en bloed waar je niets aan kunt veranderen. Verder heb ik een enorme fascinatie voor mensen die gewoon hun eigen gang gaan, zich niet storen aan hun omgeving en zich vaak niet eens bewust zijn van hoe anderen hen ervaren. Bijvoorbeeld zo'n Ron Casper die alleen aan zichzelf denkt. En dan die kinderen die stuk voor stuk door hem beschadigd zijn, daardoor jaloers op elkaar zijn en moeite hebben om relaties aan te gaan. Dat vond ik heerlijk

om uit te werken. Maar de grootste kick die ik kreeg tijdens het schrijven van *Hemelen* was de twist.“

Na tien jaar schrijven last Marion een pauze in. Ze wil reizen. Daarom staat haar rugzak altijd gepakt, want als het even kan trekt ze letterlijk de wijde wereld in. Het liefst samen met haar kinderen waarmee ze vorige zomer ook door Costa Rica en Panama trok. „Je komt los van je omgeving en je komt lekker in jezelf te hangen“, zegt Marion.

Voor meer info over thrillerauteur, freelance publicist en copywriter zie [Marion Pauw](http://marionpauw.nl) zie:

www.schrijftenthriller.nl
www.marionpauw.nl

Marion Pauw met haar cursisten tijdens de Masterclass Schrijven op Aruba.

Marion Pauw

FOTO LEONIE BOEKSTRA

De omslag van het boek.

De presentatie van Hemelen.